

دعای شفاعتی چیست؟

به بیان ساده، دعای شفاعتی، دعا کردن در حق دیگران است. نقش واسطه در عهد قدیم متداول بود و می توانیم آن را در افرادی چون ابراهیم، موسی، داوود، سموئیل، حزقیاء، ایلیا، ارمیا، حزقیال، و دانیال ببینیم. مسیح در عهد جدید به عنوان شفاعت گر نهایی ما ترسیم شده است، و بدین خاطر، تمام دعای مسیحی تبدیل به شفاعت می شود، زیرا که از طریق مسیح و بوسیله مسیح به خدا تقدیم می شود. عیسی با مرگش روی صلیب، شکاف بین ما و خدا را بست. به خاطر وساطت عیسی، اکنون می توانیم در دعا در حق دیگر مسیحیان یا برای گمشدگان شفاعت کنیم، و از خدا بخواهیم که با درخواستهایشان، مطابق با اراده اش موافقت کند. «زیرا تنها یک خدا هست و بین خدا و آدمیان نیز تنها یک واسطه وجود دارد، یعنی آن انسان که مسیح عیسی است» (اول تیموتائوس فصل ۲ آیه ۵). «پس دیگر چه کسی می تواند ما را محکوم نماید؟ آیا مسیح؟ نه! چون اوست که در راه ما مرد و زنده شد و اکنون در بالاترین مقام، در کنار خدا نشسته است و برای ما شفاعت می کند» (رومیان فصل ۸ آیه ۳۴).

نمونه شگفت انگیز دعای شفاعتی در دانیال فصل ۹ دیده می شود که تمام مولفه های دعای شفاعتی درست را داراست. این نمونه دعا در واکنش به کلام است (آیه ۲)؛ مشخصه های آن عبارتند از شوق و حرارت (آیه ۳)؛ انکار نفس (آیه ۴)؛ از خودگذشتگی در برابر قوم خدا (آیه ۵)؛ با اعتراف تقویت شده (آیه های ۵ تا ۱۵)؛ وابسته به شخصیت خدا است (آیه های ۴، ۷، ۹، ۱۵)؛ و هدف آن جلال خداست (آیه های ۱۶ تا ۱۹). مسیحیان باید همچون دانیال با دلی شکسته و حالتی توبه کار، با تشخیص ناشایستگی خود و با حس انکار نفس، به نیابت از دیگران به حضور خدا بیایند. دانیال نمی گوید که «ای خدا، من این حق را دارم که چنین تقاضایی از تو بکنم، زیرا من یکی از شفاعت کنندگان خاص و برگزیده تو هستم.» او می گوید «من یک گناه کارم» و حقیقتاً «حق ندارم که چیزی تقاضا کنم.» دعای شفاعتی حقیقی، تنها به دنبال این نیست که اراده خدا را بداند و تحققش را ببیند، بلکه چه به نعمان باشد و چه نباشد می خواهد تحققش را ببیند و توجهی به هزینه ای که برای ما دارد نداشته باشد. دعای شفاعتی حقیقی، جلال خدا را می جوید، نه جلال خود را.

لیست زیر یک لیست ناکامل از کسانی است که باید برایشان دعای شفاعتی بکنیم: برای تمام مقامات (اول تیموتائوس فصل ۲ آیه ۲)؛ خادمین (فیلیپیان فصل ۱ آیه ۱۹)؛ کلیسا (مزامیر فصل ۱۲۲ آیه ۶)؛ دوستان (ایوب فصل ۴۲ آیه ۸)؛ هم میهنان (رومیان فصل ۱۰ آیه ۱)؛ مریضان (یعقوب فصل ۵ آیه ۱۴)؛ دشمنان (ارمیا فصل ۲۹ آیه ۷)؛ آنانیکه به ما جفا می رسانند (متی فصل ۵ آیه ۴۴)؛ آنانیکه ما را ترک کرده اند (دوم تیموتائوس فصل ۴ آیه ۱۶)؛ و برای همه (اول تیموتائوس فصل ۲ آیه ۱).

یک باور اشتباه در مسیحیت معاصر این است که کسانی که دعاها را شفاعتی به خدا تقدیم می کنند، در

زمره ی «مسیحیان والا» هستند که توسط خدا به خدمت خاص شفاعت خوانده شده اند. کتاب مقدس می گوید که همه مسیحیان خوانده شده اند که شفاعت کننده باشند. همه مسیحیان روح القدس را در قلبشان دارند و همانطور که روح القدس مطابق با اراده خدا برای ما شفاعت می کند (رومیان فصل ۸ آیه های ۲۶ تا ۲۷)، ما باید برای یکدیگر شفاعت کنیم. این حق ویژه ای نیست که منحصرأ محدود به مسیحیان ممتاز باشد؛ بلکه فرمانی است برای همه. در واقع، شفاعت نکردن برای دیگران، خودش گناه است. «و اما من، محال است که از دعا کردن برای شما دست بکشم، و چنین گناهی نسبت به خداوند مرتکب شوم. من هر چه را که راست و نیکوست به شما تعلیم می‌دهم» (اول سموئیل فصل ۱۲ آیه ۲۳).

قطعاً پطرس و پولس هنگامی که از دیگران خواستند برایشان شفاعت کنند، تقاضایشان را محدود به کسانی که برای شفاعت فرا خوانده شده اند، نکردند. «ولی در تمام مدتی که پطرس در زندان بود، مسیحیان برای او مرتب دعا می‌کردند» (اعمال فصل ۱۲ آیه ۵). توجه داشته باشید که تمام کلیسا برای او دعا کرد، نه فقط کسانی که هدیه شفاعت داشتند. پولس در افسسیان فصل ۶ آیه های ۱۶ تا ۱۸ تمام ایمانداران افسس را بر اصول اساسی زندگی مسیحی تشویق و نصیحت می کند که شامل شفاعت «در همه وقت، با همه نوع دعا و تمنا» می شود. واضح است که دعای شفاعتی بخشی از زندگی مسیحی برای تمام ایمانداران است.

پولس در رومیان فصل ۱۵ آیه ۳۰ از همه ایمانداران روم تقاضا کرد که در حق او دعا کنند. او همچنین در کولسیان فصل ۴ آیه های ۲ تا ۳ ایمانداران کولسی را وا داشت که برای او شفاعت کنند. هیچ جایی در هیچ یک از تقاضاهای شفاعت در کتاب مقدس وجود ندارد که اشاره کند فقط گروه خاصی از مردم می توانستند شفاعت کنند. در عوض، کسانی که از دیگران درخواست می کنند که برایشان شفاعت کنند، می توانند از تمام کمکی که می توانند بگیرند، استفاده کنند! این عقیده که شفاعت، فقط مختص برخی از مسیحیان است که برای این کار فراخوانده شده اند و امتیازش را دارند، اساس کتاب مقدسی ندارد. بدتر اینکه، باوری است مخرب که اغلب، منجر به غرور و حس برتری می شود.

خدا همه مسیحیان را می خواند که شفاعت کننده باشند. این خواست خداست که هر ایماندار در دعای شفاعتی فعال باشد. چه امتیاز عالی و بلندمرتبه ای داریم که قادریم با دلیری با دعاها و تقاضاهایمان به تخت خدای قادر مطلق بیاییم.